

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marty Havlové a soudců Mgr. Jiřího Novotného a JUDr. Hany Zemanové ve věci

žalobců:

- a) **Jiří Rott**, narozený dne 19. 10. 1948
bytem Šmilovského 8, 120 00 Praha 2 - Vinohrady
- b) **Josef Malý**, narozený dne 4. 4. 1957
bytem Bílenské náměstí 14/10, 184 00 Praha 8
- oba zastoupení advokátem JUDr. Jiřím Hartmannem
sídlem Sokolovská 49/5, 186 00 Praha 8

proti

žalované:

Česká republika - Státní pozemkový úřad, IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3
zastoupená advokátem Mgr. Davidem Kroftou
sídlem Tyršův dům, Újezd 450/40, 118 00 Praha – Malá Strana

o nahrazení projevu vůle

o odvolání a) žalobce a o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Domažlicích ze dne 8. 10. 2021, č. j. 4 C 12/2019-391

takto:

- I. Odvolací řízení o odvolání žalobce do výroku III rozsudku soudu prvního stupně se zastavuje.
- II. Rozsudek soudu prvního stupně se v části výroku I mění tak, že se nahrazuje souhlas žalované s touto smlouvou:

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Lamková.

Převodce: Česká republika – Státní pozemkový úřad, se sídlem Praha 3, Husinecká 1024/11a, PSČ: 130 00

a

Nabyvatel č. 1: Ing. Jiří Rott, r. č. 481019/236, bytem Praha 2, Vinohrady, Šmilovského 8, PSČ: 110 00

Nabyvatel č. 2: Josef Malý, r. č. 570404/0001, bytem Praha 8, Bílenecké náměstí 14/10, PSČ: 184 00

uzavírají tuto

Smlouvu o převodu pozemku

1.

Státní pozemkový úřad, jednající jménem České republiky jako převodce, spravuje ve smyslu zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jako „zákon o půdě“), mimo jiné též tyto pozemky ve vlastnictví státu:

- parc. č. 1309/1, 1388/1, 1600, 1701/1, 2079/1, 2080/1, 2082, 2094, 782/1, 1061/1, 1063/1 nacházející se v katastrálním území a obci Vejprty, okres Vejprty

vše zapsané na č. LV 10002 Katastrálním úřadem pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště Chomutov (dále jen jako „**pozemky**“).

2.

Nabyvatelům vznikl nárok na bezúplatný převod pozemků z vlastnictví státu podle § 11a zákona o půdě. Pozemky uvedené v článku 1. této smlouvy mají hodnotu **1 289 902,50 Kč**.

Touto smlouvou nabyvatelé vypořádávají své nároky vůči převodci na převod jiného pozemku dle zákona o půdě v celkové částce 1 289 902,50 Kč, a to nabyvatel č. 1 co do výše **967 426,90 Kč** svého nároku a nabyvatel č. 2 co do výše **322 475,60 Kč** svého nároku, když tento nárok nabyvatelé uplatňují na základě:

- pravomocného rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 1734/92/1 ze dne 20. prosince 2005
- pravomocného rozhodnutí Pozemkové úřadu Magistrátu hl. m. Prahy č. j. PÚ 165/98 ze dne 2. února 1998.

3.

Převodce převádí na nabyvatele nemovitosti – pozemky specifikované v článku 1. této smlouvy, včetně součástí a příslušenství, se všemi právy a povinnostmi, a nabyvatelé je do svého výlučného vlastnictví přijímají, a to tak, že nabyvatel č. 1 nabývá id. $\frac{3}{4}$ každého z pozemků uvedených v článku 1. této smlouvy a nabyvatel č. 2 nabývá id. $\frac{1}{4}$ každého z pozemků uvedených v článku 1. této smlouvy. Vlastnické právo k pozemkům přechází na nabyvatele vkladem do katastru nemovitostí na základě této smlouvy.

4.

Smluvní strany shodně prohlašují, že jim nejsou známy žádné skutečnosti, které by uzavření smlouvy bránily. Nabyvatelé dále prohlašují, že jim je znám stav převáděných pozemků a tyto pozemky do svého výlučného vlastnictví přijímají tak, jak je uvedeno v článku 3. této smlouvy.

5.

Smluvní strany se dohodly, že jakékoliv změny a doplňky této smlouvy jsou možné pouze

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Lamková.

písemnou formou na základě dohod účastníků smlouvy.

Tato smlouva nabývá účinnosti dnem podpisu této smlouvy smluvními stranami.

6.

Smluvní strany po přečtení smlouvy prohlašují, že s jejím obsahem souhlasí a že tato smlouva je shodným projevem jejich vážné a svobodné vůle a na důkaz toho připojují své podpisy.

V Praze dne .....

V Praze dne .....

.....
 ČR – Státní pozemkový úřad

.....
 Ing. Jiří Rott

.....
 Josef Malý

III. Rozsudek soudu prvního stupně se v části výroku I, a to ohledně pozemků parc. č. 930, 934/1, 935/1 a 936/1 nacházejících se v katastrálním území Sedlec u Radonic, obec Radonice, okres Chomutov, zapsaných na LV 10002 u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště Chomutov, a dále ve výroku II a výroku IV ruší a v tomto rozsahu se věc vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně ve výroku I nahradil projev vůle žalované uzavřít se žalobci smlouvu o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví České republiky - parc. č. 930, 934/1, 935/1 a 936/1 nacházejících se v katastrálním území Sedlec u Radonic, obec Radonice, okres Chomutov, a dále pozemků parc. č. 1309/1, 1388/1, 1600, 1701/1, 2079/1, 2080/1, 2082, 2094, 782/1, 1061/1, 1063/1 nacházejících se v katastrálním území a obci Vejprty, okres Vejprty, zapsaných na LV č. 10002 u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště Chomutov, podle ust. § 11a zákona č. 229/1991 Sb., o půdě. Ve výroku II uložil povinnost b) žalobci Josefu Malému zaplatit žalované částku 34 224,90 Kč ve lhůtě deseti dnů od právní moci rozsudku. Výrokem III žalobu ohledně zbývajících pozemků, a to pozemku parc. č. 972/6 o hodnotě 36 426,45 Kč nacházejícím se v katastrálním území a obci Vejprty, zapsaným na LV č. 10002 u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště Chomutov, zamítl. Výrokem IV rozhodl o povinnosti žalované zaplatit žalobcům na nákladech řízení částku 1 249 516 Kč, splatnou do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobců.
2. K odůvodnění rozsudku soud prvního stupně uvedl, že žalobci jsou osobami oprávněnými ve smyslu ust. § 4 zákona o půdě, že jim vznikl nárok na vydání náhradních pozemků, že disponovali restitučním nárokem v původní celkové výši 4 397 710 Kč na základě rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Pozemkového úřadu Praha, č. j. PÚ 1734/92/1 ze dne 20. 12. 2005, a rozhodnutí Pozemkového úřadu Magistrátu hl. m. Prahy, č. j. PÚ 165/98 ze dne 2. 2. 1998 a jejich nárok byl dosud uspokojen jen částečně. Soud prvního stupně konstatoval, že dané řízení je pokračováním řízení sp. zn. 4 C 65/2017 vedeného u Okresního soudu v Domažlicích, v rámci něhož byl řešen nárok žalobců podle citovaných restitučních titulů uspokojit jejich restituční nárok mimo zákonem předpokládaný postup ve vztahu k jiným pozemkovým parcelám a závěr o liknavosti žalované při uspokojování restitučních nároků žalobců, a tudíž oprávněnost žalobců uspokojit jejich restituční nárok výběrem konkrétních pozemků a nahrazení tak projevu vůle žalované při uzavření smlouvy o bezúplatném převodu těchto pozemků, byl ve vztahu k žalobcům již pravomocně vyřešen a shledán opodstatněným v předchozím řízení a odkázal na

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Lamková.

rozhodnutí vydaná jak v prvním stupni, tak v druhém stupni, jakož i v dovolacím řízení (rozsudky Okresního soudu v Domažlicích č. j. 4 C 65/2017-126 ze dne 28. 4. 2017, a č. j. 4 C 65/2017-553 ze dne 21. 6. 2018, rozsudky Krajského soudu v Plzni č. j. 14 Co 174/2017-342 ze dne 31. 10. 2017, ve znění opravného usnesení č. j. 14 Co 174/2017-359 ze dne 10. 1. 2018, dále č. j. 14 Co 330/2018-656 ze dne 4. 12. 2018 a usnesení Nejvyššího soudu ČR č. j. 28 Cdo 849/2018-436 ze dne 9. 5. 2018). Proto vycházel ze závěrů těchto pravomocných rozhodnutí dovozujících liknavost a svévoli žalované při uspokojování restitučního nároku žalobců, a to i s odkazem na judikaturu Ústavního soudu týkající se předvídatelnosti soudních rozhodnutí ve skutkově totožné věci a princip právní jistoty (rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 252/04). Konstatoval, že předmětem tohoto řízení byl neuspokojený nárok a) žalobce v částce 1 719 830,06 Kč a b) žalobce ve výši 557 820,04 Kč. Námitku žalované, že neuspokojený nárok a) žalobce je nutno ponížít o částku 35 400 Kč, neshledal soud prvního stupně důvodnou. Uzavřel, že uvedený nárok v rozsahu částky 35 400 Kč se vázal ke smlouvě 11 PR 13/39 ze dne 10. 12. 2013, kterou byly uspokojovány nároky z jiných rozhodnutí, než které jsou předmětem tohoto řízení, což bylo potvrzováno i listinou vydanou žalovanou ze dne 19. 1. 2018. Pokud v následně vydané listině datované 29. 6. 2021 žalovaná uvedenou částku započítala na nárok z rozhodnutí, které je předmětem tohoto řízení s odůvodněním, že nebylo možno uvedenou částku zohlednit při uspokojování nároků z rozhodnutí vázajících se ke smlouvě ze dne 10. 12. 2013 s tím, že již zde nebylo co uspokojovat, pak soud prvního stupně konstatoval nepravdivost obsahu uvedené listiny, neboť zůstaly i v současné době nevyčerpané zůstatky nároků z rozhodnutí, k nimž se smlouva 11 PR 13/39 ze dne 10. 12. 2013 vázala a navíc nárok a) žalobce z předmětných rozhodnutí, který učinil předmětem tohoto řízení, není tím zcela vyčerpan, když zbývá k uspokojení ještě částka několikanásobně vyšší než částka 35 400 Kč. Započítávání částky 35 400 Kč na nárok a) žalobce uplatněný v tomto řízení ve vztahu k citovaným rozhodnutím soud shledal rozporné s dobrými mravy a principy restitučního zákonodárství, proto nárok a) žalobce o částku 35 400 Kč nesnížil.

3. Soud prvního stupně se pak podrobně zabýval již námitkami žalované ve vztahu k vydatelnosti označených pozemkových parcel, které zůstaly předmětem řízení, tj. čtyři pozemkové parcely v k. ú. Sedlec u Radonic a dvanáct pozemkových parcel v k. ú. Vejprty, okres Chomutov, jejichž hodnota byla určena znaleckým posudkem znalce Ing. Jana Skyvy (a prohlášena účastníky za nespornou) v případě pozemků v k. ú. Sedlec u Radonic celkem ve výši 966 776 Kč a pozemků v k. ú. Vejprty celkem ve výši 1 289 902,50 Kč. Ve vztahu k jednotlivým námitkám k převoditelnosti, vznášenými žalovanou, soud prvního stupně důvodnou shledal pouze ve vztahu k pozemku parc. č. 972/6 v k. ú. Vejprty s odkazem na ust. § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 503/2012 Sb., když žalovaná prokázala, že předmětný pozemek je určený územním plánem města Vejprty k plnění funkce bydlení. Další námitky žalované směřující k nevydatelnosti pozemků, a to všech čtyř pozemků v k. ú. Sedlec u Radonic, a dalších čtyř pozemků v k. ú. Vejprty, a to pozemku parc. č. 1388/1, 2094, 1061/1 a 1063/1, důvodnými neshledal. Pokud šlo o pozemky v k. ú. Sedlec u Radonic, ohledně nichž žalovaná namítala překážku převoditelnosti z důvodu, že k nim bylo uplatněno restituční právo Karlem-Eugenem Czerninem, soud prvního stupně překážku převoditelnosti, a to ani s ohledem na probíhající správní řízení vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 15 A 4/2020, které bylo zahájeno na základě žaloby Karla-Eugena Czernina proti rozhodnutí správního orgánu z 13. 11. 2019 (Ministerstvu vnitra) ve věci navrácení československého státního občanství původního vlastníka předmětných pozemků (Eugena Czernina), neshledal. Soud prvního stupně v této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 3617/2018 ze dne 3. 4. 2019, v němž byla otázka občanství původního vlastníka Eugena Czernina vyřešena negativně, a proto ani toto probíhající řízení u Městského soudu v Praze o správní žalobě není překážkou vydatelnosti předmětných pozemků. Zároveň soud prvního stupně odkázal i na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne III US 562/18, které vychází z toho, že původní restituent Eugen Czernin československé státní občanství neměl. Ve vztahu k pozemku parc. č. 1388/1 v k. ú. Vejprty, pokud žalovaná namítala, že je tento pozemek nevhodný k převodu, když je ohrazen a užíván třetí osobou k pastvě

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Lamková.

hospodářských zvířat a současně přiléhá k areálu zemědělské výroby a dala v úvahu, zda netvoří neoddělitelný funkční celek, který by bylo nutno dle tzv. areálové judikatury Nejvyššího soudu respektovat, soud prvního stupně danou námitku neshledal důvodnou. Uvedl, že žalovaná ničím neprokázala, že by šlo o neoddělitelný funkční celek, netvrdila funkční provázání zemědělského areálu s přílehlými pozemky, ani blíže uvedené skutečnosti nijak nezduvodnila. Soud prvního stupně proto aplikoval zásadu ex favore restitutionis, neboť pokud by měla být upřednostněna ochrana práv třetích osob před restitučním nárokem žalobců, není vůbec zřejmé, jaká práva třetích osob měl soud vzít přednostně do úvahy. Uzavřel, že předmětný pozemek je ve vlastnictví státu a nevážnou na něm žádná práva a závady, které by bránily jeho zemědělskému využití. Ve vztahu k pozemkům č. 2094 a č. 1061/1 v k. ú. Vejprty, ohledně nichž žalovaná tvrdila nevhodnost k vydání s ohledem na zřízení věcného břemene, soud prvního stupně uzavřel, že s ohledem na jejich charakter a výměru pozemků pak i v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu (rozhodnutí 28 Cdo 4325/2018) není splněna podmínka nevydatelnosti, neboť zřízení věcné břemeno nebrání zemědělskému využití, proto námitku žalované o nevydatelnosti těchto pozemků shledal neopodstatněnou. Ve vztahu k pozemku č. 1063/1 v k. ú. Vejprty, ohledně něhož žalovaná též vznesla námitku nepřevoditelnosti, soud konstatoval, že žalovaná ale žádný konkrétní důvod způsobující nemožnost vydání netvrdila, proto soud vzhledem k tomu, že z výpisu z katastru nemovitostí žádný důvod jeho nevydatelnosti nevyplývá, i tuto námitku shledal neopodstatněnou.

4. Soud prvního stupně tak výrokem I rozhodl o nahrazení projevu vůle žalované s uzavřením smlouvy o bezúplatném převodu čtyř pozemků v k. ú. Sedlec u Radonic a jedenácti pozemků v k. ú. Vejprty, označených v bodě I této smlouvy s tím, že uvedené pozemky mají hodnotu 2 256 680,30 Kč, a touto smlouvou nabyvatelé vypořádávají své nároky vůči převodci na převod jiného pozemku dle zákona o půdě v částce 2 250 330,34 Kč, a to a) žalobce do výše 1 692 510,30 Kč a b) žalobce do výše 557 820,04 Kč svých nároků uplatněných na základě citovaných restitučních titulů, přičemž byly stanoveny podíly, v jakých nabyvatelé (žalobci) do svého výlučného vlastnictví uvedené pozemky nabývají, tj. a) žalobce nabývá ideální $\frac{3}{4}$ z každého z pozemku a b) žalobce nabývá ideální $\frac{1}{4}$ z každého z pozemku. Dále pak soud prvního stupně vzhledem k tomu, že neuspokojený nárok b) žalobce v daném řízení byl uplatněn co do výše 557 820,40 Kč a dostalo se mu hodnoty pozemku ve výši 564 170,10 Kč, tedy o 6 349,70 Kč více, rozhodl o povinnosti b) žalobce doplatit výši „bezdůvodného obohacení“, kterého se mu tak dostalo a které vypočetl s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 1543/2021 ze dne 23. 6. 2021 jako 5,39 násobek tohoto obohacení, tedy v částce 34 224,90 Kč, kterou uložil b) žalobci zaplatit žalované (výrok II rozsudku soudu prvního stupně). Výrokem III pak žalobu na nahrazení vůle k uzavření smlouvy o převodu pozemku parc. č. 972/6 v k. ú. Vejprty s ohledem na výše zmíněnou nevydatelnost tohoto pozemku zamítl. Výrokem IV rozhodl o povinnosti žalované k úhradě nákladů řízení žalobcům s odkazem na ust. § 142 o. s. ř. a úspěch žalobců ve věci, když jejich neúspěch v zamítavé části rozsudku hodnotil soud jako nepatrný. Vyšel z toho, že v předcházejícím řízení 4 C 65/2017 a na něj navazujícím řízení 4 C 12/2019 za dobu od 20. 3. 2017 do 18. 10. 2021 byli žalobci v převážné části úspěšní, neboť nárok žalobců byl shledán po právu. Při výpočtu náhrady nákladů řízení spočívajících v nákladech za zastoupení žalobců advokátem vycházel soud z celkové hodnoty neuspokojených restitučních nároků v jednotlivých částech sporu. Stanovil tři části sporu s tarifní hodnotou 3 742 396,69 Kč, resp. 3 446 173,90 Kč, resp. 2 256 680,30 Kč, z níž pak přiznal žalobcům odměnu za jednotlivé úkony právní služby vyjmenované v bodě 66 odůvodnění, a spolu s náhradou jízdného a náhradou za promeškaný čas a 21% DPH určil celkovou výši nákladů řízení, které je žalovaná žalobcům povinna uhradit, na částku 1 249 516 Kč.
5. Proti tomuto rozsudku podali odvolání jak žalovaná (do výroků I, II a IV), tak a) žalobce do jeho zamítavé části (výrok III).
6. Žalovaná v odvolání uvedla odvolací důvody dle § 205 odst. 2 písm. b), c), e) a g) o. s. ř. Namítala, že soud prvního stupně došel k nesprávným skutkovým zjištěním v otázce aktivity

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Lamková.

žalobců a v otázce liknavosti a svévole žalované, coby základního předpokladu pro oprávněnost žaloby. Trvala na argumentaci, kterou soud prvního stupně nezohlednil a neprovedl ani důkazy žalovanou předložené, že liknavost a svévole na straně žalované nebyla dána, že žalobci neprokázali, že by za současného stavu, při již správně stanovené výši jejich restitučního nároku se nemohli domoci jeho uspokojení ve veřejných nabídkách. Zopakovala, že a) žalobce se ve vztahu k nároku z rozhodnutí PÚ 1734/92/1 nikdy veřejné nabídky nezúčastnil. Pokud se účastnil veřejných nabídek, bylo to ve vztahu k jiným nárokům, a nelze opominout ani to, že úspěšné účasti byly datovány mimo jiné v roce 2015, 2016 a 2017, tedy v době, kdy byl již spor o ocenění restitučního nároku uplatněného ve zdejším řízení odklizen. Neuspokojení restitučního nároku žalobce z rozhodnutí PÚ 1734/92/1 zákonem předvídanou cestou od roku 2015 tak nebylo dáno jednáním žalované, ale pouze vůlí žalobce, který se rozhodl uspokojit ve veřejných nabídkách výlučně nároky plynoucí z jiných rozhodnutí a rozhodnutí uplatněné v tomto řízení ponechal ladem. Ve vztahu k b) žalobci žalovaná zdůraznila, že mezi stranami nebylo nikdy sporu o ocenění jeho restitučního nároku. Tuto skutečnost považoval za prokázanou i soud prvního stupně, přičemž v jiném řízení soud polemizoval, zda účast Josefa Malého ve veřejných nabídkách byla dostatečná, pokud se účastnil celkem čtyř kol veřejné nabídky v letech 2015 - 2016. Dle žalované soud prvního stupně tak otázku liknavosti a svévole posoudil nesprávně, učinil nesprávné skutkové závěry, přičemž případná svévole a liknavost má být posuzována dle stavu v době vyhlášení rozhodnutí s akcentem na aktuální judikatorní závěry. Soud prvního stupně pochybil, pokud při hodnocení nepřihlédl k aktuální judikatuře Nejvyššího soudu, z níž vyplývá, že je nutno hodnotit i aktivitu žalobců. Odkaz soudu prvního stupně na již v případě účastníků vydané rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 849/2018 je nepatřičný, neboť závěry dovolacího soudu na danou věc nemohou být aplikovány, když v daném usnesení Nejvyšší soud akcentoval, že otázka aktivity žalobců ve veřejných nabídkách je otázkou skutkovou, která nepřísluší Nejvyššímu soudu přezkoumávat, a dovolání bylo odmítnuto pro nepřipustnost přezkumu dovolacích námitek. Žalovaná vytýkala soudu prvního stupně, pokud soud argumentuje historickými pochybeními žalované, které k dnešnímu dni, tedy k době vyhlášení rozhodnutí, již netrvá a neexistují tak žádné překážky, které by žalobcům bránily uspokojit jejich nárok zákonem předvídaným způsobem. Dle žalované tedy nebyl splněn základní předpoklad pro vyhovění žalobě, tj. dovození liknavosti a svévole na straně žalované a dostatečné aktivity žalobců. Dále žalovaná uplatnila v odvolání námitky k závěru soudu ve vztahu k přečerpání restitučního nároku b) žalobce a ke stanovení zůstatku nároku a) žalobce. Namítala, že soud prvního stupně, pokud rozhodl ve vztahu k b) žalobci o převedení pozemků v hodnotě převyšující jeho neuspokojený zůstatek, který byl předmětem řízení, pak vzhledem k tomu, že jde o přečerpání nikoli nepatrné, je závěr soudu prvního stupně vadný, když judikatura považuje za přípustné bezdůvodné obohacení pouze v řádech desítek korun, nikoli v řádech tisíců jako v dané věci (odkaz na rozhodnutí 28 Cdo 3455/2020). Dále žalovaná se vymezila proti závěru soudu prvního stupně, který nezohlednil částečné čerpání nároku a) žalobce v částce 35 400 Kč dle rozhodnutí PÚ 1734/92/1, když v řízení bylo prokázáno, že k předmětnému čerpání restitučního nároku došlo, byť byl s ohledem na zjištěné skutečnosti v konečném důsledku zaevidován na toto rozhodnutí PÚ 1734/92/1 namísto rozhodnutí uvedeného ve smlouvě o převodu pozemku. Dále pak žalovaná v odvolání uplatnila námitky k převoditelnosti náhradních pozemků. Ve vztahu k pozemkům v k. ú. Sedlec u Radonic namítala, že jsou zatíženy zákonnou překážkou převodu podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 503/2012 Sb., neboť jde o pozemky požadované k vydání původní oprávněnou osobou Karl Eugenem Czerninem, resp. jeho potomky, přičemž řízení o těchto restitučních nárocích nebylo dosud ukončeno, když stále nebylo ukončeno řízení o vyřešení základní otázky, zda původní restituent Karl Eugen Czernin je oprávněnou osobou s ohledem na posouzení otázky státního občanství, když probíhá řízení o správní žalobě u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 15 A 4/2020. Závěry soudu prvního stupně o odpadnutí zmiňované překážky pro převod jsou nesprávné, stejně jako odkaz na judikaturu - rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 3617/2018, které bylo vydáno za zcela odlišné skutkové situace, a to v době, kdy nebylo zahájeno řízení o vydání nového správního

rozhodnutí ve věci zachování občanství E. Czernina, natož nebylo zahájeno navazující řízení o správní žalobě, které dosud nebylo skončeno. Ve vztahu k dalším třem pozemkům v k. ú. Vejprty p. č. 1061/1, p. č. 1388/1 a p. č. 2094 žalovaná namítala, že závěry soudu prvního stupně o převoditelnosti těchto pozemků jsou neúplné, předčasné a vadné a zopakovala důvody nepřevoditelnosti uplatněné již v řízení před soudem prvního stupně. Dále se pak žalovaná v odvolání vymezila i k rozhodnutí o nákladech řízení. Za vadný označila závěr soudu prvního stupně, že by žalobci měli mít úspěch v řízení téměř v plném rozsahu, resp. že by byl jejich neúspěch pouze nepatrný, když žalobci byli úspěšní toliko v rozsahu 28 z původně 66 požadovaných pozemků ve fázi vydání rozhodnutí Krajského soudu v Plzni, sp. zn. 14 Co 295/2018 a v navazujícím řízení v rozsahu 16 pozemků z požadovaných 59 pozemků, tedy úspěch žalobců v první fázi byl 42 % a v navazující fázi 27 %. Dle žalované je na rozhodnutí o nákladech řízení nutno vztáhnout závěry uvedené v usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1819/2020. Nesprávně tedy soud posoudil míru úspěchu a neúspěchu žalobců ve věci i s ohledem na jejich procesní aktivitu v průběhu řízení. Dále žalovaná namítala, že také soud nepostupoval správně ani při určení tarifní hodnoty pro výpočet odměny za úkon právní služby, když nesprávně za punktum měl výši neuspokojeného restitučního nároku, namísto přiznané plnění, tedy hodnotu skutečně převáděných náhradních pozemků, a nezohlednil ani to, že každý z žalobců nabývá na nemovitostech pouze spoluvlastnický podíl. Žalovaná odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze, sp. zn. 15 Co 421/2020, zabývající se metodikou stanovení tarifní hodnoty v tzv. náhradových řízeních. Z výše uvedené argumentací žalovaná navrhla změnu rozsudku soudu prvního stupně a zamítnutí žaloby na nahrazení projevu vůle žalované uzavřít s žalobci smlouvu o bezúplatném převodu označených pozemků a stanovení povinnosti žalobcům k náhradě nákladů řízení žalované před soudy obou stupňů, případně aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

7. Žalobce a) v podaném odvolání, které směřovalo do výroku III rozsudku soudu prvního stupně o zamítnutí žaloby ohledně pozemku parc. č. 972/6 v k. ú. Vejprty, argumentoval nesprávným právním názorem soudu prvního stupně a neexistencí překážky vydatelnosti ve smyslu § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 503/2012 Sb. s ohledem na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 887/2019, z něhož vyplývá, že plánované funkční využití vymezené v územním plánu převodu nebrání.
8. K odvolání žalované žalobci podali vyjádření. Námitky žalované, že se soud nedostatečně zabýval otázkou liknavosti a svévole žalované při uspokojování restitučních nároků žalobců, když žalovaná má za to, že se liknavosti a svévole nedopustila, jelikož žalobci nebyli při uspokojování svého restitučního nároku dostatečně aktivní, považují žalobci za účelově vykonstruované, neboť žalovaná v argumentaci opomíjí skutkové okolnosti případu v řízení řádně zjištěné, a to nejen v daném řízení, a také nad veškerou pochybnost prokázané. Zdůraznili, že o oprávněnosti nároků žalobců, jakož i o oprávněnosti jejich tvrzení bylo pravomocně rozhodnuto jak před Okresním soudem v Domažlicích, který opakovaně rozhodl o oprávněnosti jejich nároku nejprve částečným a posléze i úplným rozsudkem, a závěry soudu prvního stupně byly potvrzeny jak v odvolacím řízení opakovaně již citovanými rozsudky Krajského soudu v Plzni, přičemž závěry odvolacího soudu byly shledány správnými i v dovolacím řízení (usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 849/2018 ze dne 9. 5. 2018). V otázce oprávněnosti žaloby žalobců všechny soudy včetně soudu Nejvyššího tedy daly vždy plně za pravdu žalobcům, když jednoznačně konstatovaly, že žalovaná jedná vůči žalobcům dlouhodobě liknavě a svévolně (rovněž i další rozsudek KS v Plzni sp. zn. 13 Co 231/2020). Podrobně ve vyjádření žalobci popsali, na základě čeho byl v citovaných rozsudcích závěr o liknavosti žalované při uspokojení restitučních nároků žalobců dovozen, včetně shledání dostatečné aktivity žalobců při uspokojení jejich restitučních nároků, žalobci tak v souladu s ust § 13 občanského zákoníku, stanovující zásadu legitimního očekávání vyjádřenou například v nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 11. 2016, sp. zn. I. ÚS 1663/16, mají tuto podmínku za splněnou i v této věci. Krom uvedeného žalobci sdělili, co již zaznělo před soudem prvního stupně, že se hlásili do veřejných nabídek, a) žalobce se zúčastnil

178 veřejných nabídek, b) žalobce 59 veřejných nabídek, avšak ani tato jejich snaha k úplnému uspokojení jejich restitučních nároků nevedla. Navíc a) žalobce prokázal, že až v roce 2015 dosáhl přecenění svého nároku ze strany žalované tak, aby jeho výše odpovídala zákonným požadavkům, přičemž žalovaná již zamlčela, že to byla právě snaha žalobce spočívající v obtížném dohledávání podkladů a zaslání žádosti žalované o správné ocenění jeho nároků, které následně vedly k správnému ocenění v roce 2015, a o dobrovolnosti na straně žalované v tomto ohledu nemůže být žádná řeč. Jelikož tedy ani přes aktivní přístup obou žalobců při snaze o získání náhradních pozemků doposud nebyly jejich nároky uspokojeny, je zřejmé, že přístup žalované vůči žalobcům lze ve světle aktuální judikatury považovat za liknavý. Tvrzení žalované, že účast žalobců ve veřejných nabídkách nebyla dostatečná a uvedené se snažila prokázat přehledy pozemků nabízených ve veřejných nabídkách, dle kterých mělo být prokázáno, že kvalita i kvantita nabízených pozemků byla dostačující, žalobci odmítli s poukazem na skutečnost, že žalobci nemohou být nuceni, aby se ucházeli o vydání pozemků, pro něž by nemohli najít využití či které jsou jako náhradní pozemky zcela nevhodné. Pozemky, které žalobci vyhodnotili jako vhodné náhradní pozemky, označili ve svých žádostech o vydání a ve velké většině nebyli úspěšní. To jim však nelze klást za vinu, neboť žalobci ani nemohou být nuceni licitovat se svým nárokem a několikanásobně navyšovat cenu pozemku jen proto, aby náhradní pozemek získali. Rovněž pak ve vztahu k seznamům předkládaným žalovanou uvedli, že žalovaná zamlčela i to, že valná část nabízených pozemků je zatížena překážkami, pro které nejsou pozemky zemědělsky obhospodařovatelné a že velká část pozemků veřejných nabídek disponuje výměrou menší než 1000 m². Proto v žádném případě nelze souhlasit s tvrzením žalované, že veřejné nabídky jsou dostatečné po kvantitativní či kvalitativní stránce. K další námitce žalované ve vztahu k přečerpání restitučního nároku ze strany b) žalobce poukázali na to, že postup soudu prvního stupně je zcela souladný s judikaturou i při výpočtu ekvivalentu, který b) žalobci bylo stanoveno zaplatit žalované, tudíž k žádnému bezdůvodnému obohacení žalobce b) na úkor žalované nedošlo. Stejně tak správně rozhodl soud prvního stupně o výši restitučního nároku a) žalobce, pokud nezohlednil ve vztahu k nároku, který je předmětem řízení, částečné čerpání v rozsahu částky 35 400 Kč z rozhodnutí PÚ 1734/92/10, o čemž svědčí doložené důkazy, zejména smlouva o převodu pozemku č. 11 PR 13/39 ze dne 10. 12. 2013, předložená žalovanou, kde je jasně uvedeno, že pozemky tam uvedené v celkové hodnotě 35 400 Kč jsou na a) žalobce převáděny pro účely uspokojení jeho nároků plynoucích z rozhodnutí PÚ 1734/92/10, 1734/92/13 a 1734/92/4, nikoli tedy z rozhodnutí PÚ 1734/92/1. Takto měla žalovaná také čerpání nároku evidováno, jak vyplývá z Přehledu nároku oprávněné osoby ze dne 19. 1. 2018. Pokud následně nepřehlednou machinací žalovaná, bez jakéhokoli uvědomění žalobce, na nároky žalobce a jejich čerpání svévolně zaevidovala nárok, který je předmětem daného řízení, pak tento postup žalované na faktickou výši nároku z rozhodnutí PÚ 1734/92/1 nemůže mít vliv. Dále pak se ve vyjádření žalobci vymezili i proti námitkám žalované ve vztahu k převoditelnosti náhradních pozemků. Ve vztahu k pozemkům č. 1061/1 a 2094, u nichž je žalovanou tvrzeno, že jsou dotčeny věcným břemenem, žalobci namítali, že automaticky tato skutečnost nepředstavuje překážku převoditelnosti, jak vyplývá z judikatury Nejvyššího soudu (rozhodnutí sp. zn. 28 Cdo 4325/2018), navíc žalovaná jen obecně namítla, že jsou pozemky zatíženy věcným břemenem zřízení a provozování vedení a právem třetích osob, aniž by specifikovala, o jakou zákonnou překážku převoditelnosti se jedná. Navíc dle žalobců, pokud žalovaná míří k překážce převoditelnosti dle § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 503/2012 Sb., pak podle žalobců je rozhodující skutečnost, zda lze pozemek i po realizaci stavebního záměru nadále využívat k původnímu účelu, což pro většinu staveb technické infrastruktury platí, zejména pokud jde o její podzemní části, jako jsou liniová vedení - vodovod, kanalizace, plynovod, ropovod, produktovod, kabely či nadzemní elektrické vedení, kdy postačí zřízení věcného břemene (odkaz na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 349/2017 ze dne 27. 4. 2019). Ve vztahu k pozemku parc. č. 1388/1 a k argumentaci žalované o tzv. areálové judikatuře žalobci poukazovali na to, že překážka převoditelnosti dána není, když dle žalobců požadovaný náhradní pozemek netvoří

areál ve smyslu, v jakém jej upravuje tzv. areálová judikatura (muselo by jít o funkční souvislosti pozemku se stavbou (odkaz na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 4447/2017), a o takový případ se nejedná, když předmětný pozemek je toliko zemědělsky obhospodařován společností Kulmon – Škoda s.r.o. a navíc to, že by měl tvořit funkční celek se stavbou vyvrací i znalecký posudek předložený žalovanou a vypracovaný Ing. Miroslavem Vodičkou, který konstatuje, že tento pozemek netvoří funkční celek s žádnou stavbou. Ve vztahu k odvolacím námitkám žalované žalobci navrhovali potvrzení napadených výroků rozsudku včetně nákladového výroku, když dle žalobců s ohledem na charakter předmětného řízení, které je řízením o určitém vypořádání vztahů dle § 153 odst. 2 o. s. ř., je při rozhodování o nákladech řízení nutno vycházet z toho, že žalobci měli plný úspěch ve věci, který je dán již jen tím, že žaloba žalobců je shledána za důvodnou a kdy jim byly přisouzeny náhradní pozemky, tedy kdy bylo konstatováno, že žalovaná jednala liknavě a svévolně, což je hlavním sporným bodem celého řízení. Tudíž podmínky pro přiznání plné náhrady nákladů řízení žalobcům ve smyslu § 142 odst. 1 o. s. ř. byly v daném řízení splněny.

9. K odvolání a) žalobce do výroku III rozsudku soudu prvního stupně podala vyjádření i žalovaná. V něm setrvala na argumentaci o nevydatelnosti tohoto pozemku.
10. Pokud šlo o odvolání žalobce a) do výroku III rozsudku soudu prvního stupně, v průběhu odvolacího řízení s ohledem na předestřený názor odvolacího soudu o nedostatku námitky žalované o nepřevoditelnosti tohoto pozemku ve smyslu ust. § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 503/2012 Sb., žalovaná zpochybnila do té doby z její strany akceptovanou hodnotu tohoto pozemku v částce 36 426,45 Kč a nechala zpracovat znalecký posudek, dle něhož hodnota předmětného pozemku 972/6 v k. ú. Vejprty činila 1 300 887 Kč, a proto na takto mnohonásobně vyšší stanovenou hodnotu předmětného pozemku, než s jakou uvažovali žalobci v řízení před soudem prvního stupně, reagoval a) žalobce zpětvzetím jeho odvolání. Odvolací soud proto postupoval podle § 207 odst. 2 o. s. ř. odvolací řízení o odvolání a) žalobce směřující do výroku III rozsudku soudu prvního stupně zastavil (výrok I rozsudku odvolacího soudu).
11. Předmětem odvolacího řízení tak bylo pouze odvolání žalované a odvolací soud podle § 212 a § 212a o. s. ř. přezkoumával rozsudek soudu prvního stupně ve výroci I, II a IV, a to včetně předcházejícího řízení, přihlédl k obsahu odvolání žalované i vyjádření žalobců, a dospěl k závěru, že odvolání žalované je možno považovat pouze zčásti za důvodné.
12. V posuzované věci bylo nesporným, že žalobci jsou oprávněnými osobami podle zákona o půdě a že mají nárok na náhradní pozemky za pozemky dle tohoto zákona nevydané, a to ve smyslu restitučních titulů, kterými jsou rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Pozemkového úřadu Praha, č. j. PÚ 1734/92/1 ze dne 20. 12. 2005, a rozhodnutí Pozemkového úřadu Magistrátu hlavního města Prahy č. j. PÚ 165/98 ze dne 2. 2. 1998. Podle těchto restitučních titulů disponovali žalobci restitučním nárokem v původní celkové výši 4 397 710 Kč, přičemž jejich nárok do doby vedení řízení byl uspokojen pouze částečně a předmětem řízení učinili žalobci neuspokojený nárok v případě b) žalobce co do částky 557 820,04 Kč, který byl mezi účastníky nesporným, a a) žalobce předmětem tohoto řízení učinil neuspokojený nárok ve výši 1 719 830,06 Kč, ohledně něhož žalovaná namítala, že by měl být ponížěn o částku 35 400 Kč. Námitky žalované ve vztahu k dosud neuspokojenému nároku a) žalobce uplatněnému v tomto řízení v rozsahu částky 1 719 830,06 Kč neshledal soud prvního stupně důvodnými a učinil závěr o nepřípustnosti krácení tohoto nároku o částku 35 400 Kč. Tento závěr považuje odvolací soud za správný. V řízení bylo prokázáno, pokud se jednalo o uspokojení nároku a) žalobce ve výši 35 400 Kč, že se vázal ke smlouvě č. 11 PR 13/39 ze dne 10. 12. 2013 a z uvedené smlouvy předložené žalovanou pak vyplývá, že touto smlouvou byly uspokojovány nároky a) žalobce z jiných rozhodnutí, než které je předmětem tohoto řízení, jak také konstatuje soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku v bodě 34. Navíc za situace, kdy a) žalobce na základě restitučního titulu – rozhodnutí č. j. PÚ 1734/92/1 – uplatnil v tomto řízení nárok nikoliv v plné jeho dosud nevyčerpané výši, která by představovala částku 2 095 469,10 Kč, ale předmětem

tohoto řízení učinil nárok na uspokojení jen co do výše 1 719 830,06 Kč, pak již jen z tohoto důvodu není dán důvod pro krácení nároku a) žalobce o částku 35 400 Kč, když neuplatněný a dosud nevyčerpaný nárok žalobce z tohoto restitučního titulu mnohonásobně převyšuje částku 35 400 Kč.

13. Rovněž pak, pokud žalovaná, jako zásadní uplatňovala námitku, kterou zpochybňovala vůbec aktivní legitimaci žalobců v daném řízení o nahrazení projevu vůle žalované k uzavření smlouvy o bezúplatném převodu náhradních pozemků z důvodu neexistence základní podmínky pro takový postup, a to že nelze dovodit liknavost a svévoli na straně žalované a dostatečnou aktivitu na straně žalobců při uspokojování jejich nároků, pak k tomu je nutno uvést, jak ostatně také správně konstatoval soud prvního stupně, že ve vztahu k restitučnímu nároku žalobců ohledně základních prejudiciálních otázek (tj. aktivní legitimace žalobců, liknavost a svévole žalované při uspokojování restitučních nároků žalobců, ocenění nevydaných pozemků) bylo soudy již pravomocně rozhodnuto, a to opakovaně (viz rozsudek Okresního soudu v Domažlicích č. j. 4 C 65/2017-126 ze dne 28. 4. 2017 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni č. j. 14 Co 174/2017-342 ze dne 31. 10. 2017 ve znění opravného usnesení č. j. 14 Co 174/2017-359 ze dne 10. 1. 2018, usnesení Nejvyššího soudu ČR č. j. 28 Cdo 849/2018-436 ze dne 9. 5. 2018, jakož i rozsudek Krajského soudu v Plzni sp. zn. 13 Co 231/2020 ze dne 9. 9. 2021). Byl tak zcela jednoznačně uvedenými rozhodnutími učiněn závěr o liknavosti žalované při uspokojování tohoto restitučního nároku žalobců. Závěr o existenci této podmínky pro uplatnění nároku žalobců na nahrazení projevu vůle žalované k uzavření smlouvy o bezúplatném převodu náhradních pozemků označených žalobci byl tak jednoznačně v těchto pravomocných rozhodnutích konstatován a bylo tak vyřešeno, a to opakovaně (naposledy v rozhodnutí vydaném Krajským soudem v Plzni v odvolacím řízení vedeném po sp. zn. 13 Co 231/2020 dne 9. 9. 2021), že námitky žalované zpochybňující existenci svévole a liknavosti na její straně a naopak nedostatek aktivity žalobců při uspokojování jejich nároků jsou nedůvodné. Na těchto závěrech neshledal odvolací soud důvod co měnit a na závěry citovaných rozhodnutí shodně jako soud prvního stupně odkazuje. Opakovaně tak bylo rozhodnuto, že žalobci jsou oprávněni domáhat se svých restitučních nároků před soudem mimo veřejnou nabídku žalované a v souladu s ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího soudu, reflektující i judikaturu Ústavního soudu, to tedy znamená, že v případě liknavého, svévolného či diskriminujícího postupu žalované mohou oprávněné osoby uplatnit svůj restituční nárok u soudu žalobou na vydání konkrétních vhodných pozemků, aniž by důvodnost takové žaloby bylo lze vázat na podmínku jejich zahrnutí do veřejné nabídky a že takový postup nelze vůči ostatním oprávněným osobám pokládat za diskriminující (viz např. rozsudek Velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2009, sp. zn. 31 Cdo 3767/2009).
14. Správně tedy soud prvního stupně dovodil oprávnění žalobců uplatnit restituční nárok u soudu žalobou na vydání konkrétních vhodných pozemků a dále se zabýval posouzením důvodnosti námitek žalované ve vztahu k vydatelnosti žalobci označených pozemků, které zůstaly předmětem řízení, tj. pozemků v k. ú. Sedlec u Radonic a pozemků v k. ú. Vejprty, přičemž až na jediný pozemek, a to pozemek parc. č. 972/6 v k. ú. Vejprty, soud prvního stupně dovodil jejich vydatelnost a vhodnost k uspokojení uplatněných restitučních nároků žalobců s tím, že pokud v případě b) žalobce došlo k přečerpání jeho nároku o částku 6 349,70 Kč, zavázal soud prvního stupně b) žalobce k úhradě 5,39 násobku tohoto plnění, tedy k úhradě částky 34 224,90 Kč v souladu s rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 1543/2021 ze dne 23. 6. 2021.
15. Pokud jde o odvolací námitky žalované, které se týkaly převoditelnosti, pak žalovaná shodně jako před soudem prvního stupně namítala překážku vydání u všech pozemků v k.ú. Sedlec u Radonic a již jen tří pozemků v k.ú. Vejprty, ohledně nichž bylo žalobcům vyhověno, a to konkrétně pozemku parc. č. 1388/1, dále p. č. 2094 a 1061/1.
16. Ve vztahu k pozemku p. č. 1388/1 v k. ú. Vejprty žalovaná namítala nepřevoditelnost z důvodu jeho užívání třetí osobou k pastvě a dala v úvahu posouzení, zda je tento pozemek součástí

areálu sloužícího k zemědělské prvovýrobě, zda tedy netvoří neoddělitelný funkční celek. Soud prvního stupně, jak již bylo uvedeno, nevydatelnost tohoto pozemku neshledal se závěrem, že nebylo prokázáno, že by s odkazem na tzv. areálovou judikaturu předmětný pozemek měl tvořit funkční celek se stavbou. S ohledem na absenci poučení žalované soudem prvního stupně dle § 118a o.s.ř., pokud učinil závěr o neprokázání jejího tvrzení, vyzval odvolací soud žalovanou k případnému doplnění tvrzení či důkazů, a to při odvolacím jednání dne 13. 9. 2022, a žalovanou bylo konstatováno, že nemá ve vztahu k námitkám o nevydatelnosti označených pozemků v ú. Vejprty nic na doplnění tvrzení a ani na doplnění důkazů. Žalovaná tak setrvala na uplatněném obecném tvrzení učiněném před soudem prvního stupně a jediném důkazu - ortofotosnímku, který měl soud prvního stupně k dispozici. Za tohoto stavu je tedy nutno přisvědčit závěru soudu prvního stupně, že z předloženého důkazu nebyla nevydatelnost pozemku prokázána. Odvolací soud souhlasí s argumentací žalobců, že aby se mohlo jednat o zákonnou překážku vydání pozemku podle ust. § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě (a tedy jeho poskytnutí oprávněné osobě jako pozemku náhradního), muselo by se jednat o funkční souvislost pozemku se stavbou, čímž se rozumí, že pozemky tvoří s objekty výstavby jeden funkční celek. (např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 4447/2017 ze dne 6. 12. 2017 nebo sp. zn. 28 Cdo 2687/2018 ze dne 25. 9. 2018). A nic takového ohledně předmětného pozemku v řízení prokázáno nebylo. Naopak v této souvislosti je nutno zmínit, že předmětný pozemek ve znaleckém posudku znalce Ing. Miroslava Vodičky, který nechala zpracovat žalovaná, a který byl v řízení před soudem prvního stupně prováděn k důkazu, je charakterizován tak, že netvoří funkční celek se žádnou stavbou. Odvolací soud tedy shodně jako soud prvního stupně má za to, že předmětný pozemek parc. č. 1388/1 v k. ú. Vejprty překážkou vydatelnosti ve smyslu ust. § 11 zákona o půdě netrpí.

17. Ve vztahu k pozemkům parc. č. 1061/1 a 2094 v k. ú. Vejprty žalovaná prezentovala důvod nevydání, že tyto pozemky jsou dotčeny věcným břemenem. I ve vztahu k námitkám o nevydatelnosti těchto pozemků nebylo žalovanou k výzvě odvolacího soudu učiněné při odvolacím jednání, jak shora uvedeno, nic doplněno. V případě pozemku parc. č. 2094 se jednalo podle výpisu z katastru nemovitostí o věcné břemeno zřizování a provozování vedení přípojky pro NN pro vodojem včetně práva vstupovat a vjíždět za účelem oprav a údržby v rozsahu geometrického plánu pro Vodohospodářské sdružení obcí západních Čech a v případě pozemku parc. č. 1061/1 šlo o věcné břemeno chůze a jízdy v rozsahu označeného geometrického plánu pro parcelu 1125/1 a 1126. Je nutno přisvědčit závěru soudu prvního stupně, že zatížení pozemku právem třetích osob automaticky nezakládá žádnou zákonnou ani judikaturou odvozenou překážku převoditelnosti ve smyslu ust. § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 503/2012 Sb. Správně soud prvního stupně odkázal na v této otázce ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu (srovnej např. rozhodnutí sp. zn. 28 Cdo 4325/2018 ze dne 11. 2. 2019), z níž vyplývá, že pokud zřízené věcné břemeno nebrání zemědělskému využití, není dán důvod, aby pro jeho existenci nebyl pozemek oprávněné osobě vydán. Pokud tedy soud prvního stupně uzavřel, že s ohledem na charakter věcných břemen a výměru pozemků, věcná břemena nebrání zemědělskému využití těchto pozemků, a proto překážka vydatelnosti dána není, pak i s tímto závěrem se odvolací soud ztotožňuje a souhlasí se soudem prvního stupně, pokud vyjmenované pozemky v k. ú. Vejprty uvedené ve výroku I napadeného rozsudku, tj. 11 pozemků v celkové hodnotě 1 289 902,50 Kč, která mezi účastníky nebyla sporná, učinil předmětem smluvního ujednání.
18. K jinému závěru však odvolací soud dospěl v případě žalobci žádaných jako náhradních pozemků v k. ú. Sedlec u Radonic, obec Radonice, okres Chomutov. Soud prvního stupně námitku žalované, že tyto pozemky jsou nepřevoditelné z důvodu, že jsou požadovány k vydání původní oprávněnou osobou Karlem Eugenem Czerninem, neshledal důvodnou s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 3617/2018 ze dne 3. 4. 2019, kde již byla otázka občanství Karla Eugena Czernina v souvislosti s restitučním řízením vyřešena, a to tak, že tento československé státní občanství neměl. Proto i za situace, kdy v době rozhodování soudu prvního stupně probíhal spor u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 15 A 4/2020, kde od

14. 1. 2020, kdy bylo řízení zahájeno, je řešena žaloba proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 13. 11. 2019 žalobce Karla Eugena Czernina proti Ministerstvu vnitra ve věci zachování československého státního občanství jeho předchůdce E. Czernina, měl soud prvního stupně za to, že toto řízení o správní žalobě netvoří překážku převoditelnosti předmětných pozemků jako náhradních k žádosti žalobců právě z důvodu, že otázka českého občanství byla již vyřešena. Zároveň soud prvního stupně odkázal i na rozhodnutí Ústavního soudu ČR sp. zn. III ÚS 562/18 ze dne 18. 6. 2018, kde jsou shrnuta veškerá řízení o státním občanství původního restituenta Karla Eugena Czernina tak, že tento české občanství nemá.
19. Tento závěr soudu prvního stupně o neexistenci zákonné překážky převodu podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu, odvolací soud s ohledem na aktuální vývoj a stav správního řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 15 A 4/2020 nesdílí a považuje jej za předčasný. Je třeba uvést, že žalovaná k výzvě odvolacího soudu doplnila tvrzení a označila restituční řízení před soudem, jehož předmětem jsou pozemky požadované žalobci k vydání jako pozemky náhradní v k. ú. Sedlec u Radonic, obec Radonice, okres Chomutov, parc. č. 930, 934/1, 935/1 a 936/1.
20. Žalovaná tedy učinila nepochybným, že ohledně těchto pozemků (spolu s dalšími), které byly evidovány původně ve vložce č. 897 zemských desek pro k.ú. Sedlec, je uplatněn nárok na vydání Karlem Eugenem Czerninem, který se označuje za oprávněnou osobu dle restitučního předpisu, přičemž restituční řízení vedené u Okresního soudu v Chomutově pod sp. zn. 30 C 190/2018 doposud nebylo skončeno. Otázka státního občanství původního restituenta je pak otázkou předběžnou, kterou žalovaná ani soud nemůže samostatně posoudit. Otázka státního občanství oprávněné osoby (Eugena Czernina) je pak řešena opětovně ve správním řízení u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 15 A 4/2020, přičemž po rozhodnutí soudu prvního stupně napadeným rozsudkem dne 18. 10. 2021 došlo ve správním řízení k vydání rozsudku č. j. 15 A 4/2020-158 ze dne 10. 2. 2022, jímž bylo rozhodnuto tak, že rozhodnutí ministra vnitra ze dne 13. 11. 2019, č. j. MV-126928-7/SO-2019 a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 30. 7. 2019, č. j. VS-5403/833/2-1994, se zrušují a věc se vrací žalovanému, kterým je Ministerstvo vnitra k dalšímu řízení. Z citovaného rozsudku Městského soudu v Praze vyplývá, že žalobce Karl Eugen Czernin podal správní žalobu proti žalovanému Ministerstvu vnitra, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí tohoto správního orgánu, jímž nebylo vyhověno žádosti žalobce na vydání nového rozhodnutí podle § 101 písm. b) správního řádu ve věci zachování československého státního občanství Eugena Czernina, narozeného 13. 1. 1892 a zemřelého 16. 6. 1955 s ohledem na tvrzené nové skutečnosti. Citovaným rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 15 A 4/2020-158 ze dne 10. 2. 2022 došlo ke zrušení uvedených rozhodnutí ministra vnitra a Ministerstva vnitra a věc byla vrácena žalovanému (Ministerstvu vnitra) k dalšímu řízení a novému rozhodnutí o uplatněné žádosti na vydání nového rozhodnutí ve smyslu ust. § 101 písm. b) správního řádu ve věci zachování československého státního občanství Eugena Czernina, označeného v restitučním řízení, vedeném a dosud neskončeném u OS v Chomutově pod sp.zn. 30 C 190/2018, jako původní oprávněná osoba. Do doby rozhodnutí odvolacího soudu nebylo Ministerstvem vnitra o této žádosti žadatele Karla Eugena Czernina k vydání nového rozhodnutí ve smyslu správního řádu a týkajícího se otázky státního občanství původního označovaného restituenta dosud rozhodnuto.
21. Dle názoru odvolacího soudu je nutno za této situace přisvědčit námitce žalované potud, že nelze bez dalšího mít za definitivně vyřešenou otázku českého občanství původního restituenta, jehož právní nástupce uplatnil restituční nárok ve vztahu k uvedeným pozemkům v k. ú. Sedlec u Radonic, když Městský soud v Praze ve správním řízení rozhodnutí správního orgánu, který neshledal důvod pro vydání nového rozhodnutí ve smyslu ust. § 101 písm. b) správního řádu ve věci zachování československého státního občanství Eugena Czernina pro nezákonnost zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Existuje tak stále určitá možnost, že by ve vztahu k uvedeným pozemkům, ohledně nichž je zahájeno řízení Karlem Eugenem Czerninem s tvrzením, že je oprávněnou osobou podle ust. § 4 ve spojení s ust. § 6 zákona č. 229/1991 Sb., právě s ohledem

na uplatnění žádosti o vydání pro nově tvrzené skutečnosti nového rozhodnutí podle § 101 písm. b) správního řádu ve věci zachování československého státního občanství původního vlastníka předmětných pozemků, mohla nastat za předpokladu, že by nakonec právě pro nově tvrzené skutečnosti došlo ke kladnému posouzení státního občanství původní oprávněné osoby, překážka vydatelnosti těchto pozemků dle § 6 odst. 1 písm. a) z.č. 503/2012 Sb. Dle názoru odvolacího soudu tak není namístě bez vyčkání výsledku nového rozhodnutí správního orgánu rozhodnout o jejich vydání jako pozemků náhradních žalobcům, ale na druhou stranu však s ohledem na historický vývoj a rozhodování soudů v otázce československého státního občanství Eugena Czernina a odkazovaná rozhodnutí v této kauze již vydaná, včetně rozhodnutí Ústavního soudu, není ani namístě bez dalšího, jak požadovala žalovaná, žalobu žalobců ohledně těchto pozemků pro překážku vydatelnosti s ohledem na předmětné zahájené restituční řízení zamítnout.

22. Odvolací soud tak dospěl k závěru, že za situace, kdy by jinak ve vztahu k těmto pozemkům nárok žalobců na jejich vydání jako pozemků náhradních byl důvodný a kdy žalobci projevíli enormní zájem o uvedené pozemky se srozuměním s tím, že v případě navrácení československého státního občanství původnímu vlastníku by přistoupili pro případ, že tak nebudou se svým nárokem na vydání těchto pozemků v k. ú. Sedlec u Radonic úspěšně, k označení jiných náhradních pozemků dle jejich výběru, a to s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu, neboť se jedná o řízení, kdy z právního předpisu vyplývá určitý způsob vypořádání mezi účastníky ve smyslu ust. § 153 odst. 2 o.s.ř. a soud v řízení není žalobním návrhem (petitem) vázán (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu např. sp. zn. 28 Cdo 4608/2018), je dán důvod pro zrušení rozsudku soudu prvního stupně v části týkající se pozemků v k. ú. Sedlec u Radonic a vrácení věci v tomto rozsahu soudu prvního stupně k dalšímu řízení. V něm bude na soudu prvního stupně, aby vyčkal na rozhodnutí správního orgánu o žádosti Karla Eugena Czernina o vydání nového rozhodnutí ve smyslu § 101 písm. b) správního řádu ve věci československého státního občanství Eugena Czernina a s tím spojený výsledek restitučního řízení vedeného u OS v Chomutově pod sp. zn. 30 C 190/2018, a poté o nároku žalobců na vydání předmětných pozemků v k. ú. Sedlec u Radonic v závislosti na výsledku uvedených řízení znovu rozhodl. V případě, že by žaloba ve vztahu k uvedeným pozemkům s ohledem na rozhodnutí správního orgánu ve věci navrácení občanství Eugena Czernina měla být ve vztahu k žalobcům zamítnuta z důvodu, že žalobci označené pozemky jsou k vydání nevhodné, pak bude na soudu prvního stupně, aby žalobce vyzval a poučil, zda označí jiné vhodné pozemky způsobilé uspokojit jejich restituční nárok, jak ostatně žalobci avizovali při odvolacím jednání s odkazem na výše citované rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 4048/2016.
23. Odvolací soud proto rozsudek soudu prvního stupně podle § 220 odst. 1 o.s.ř. v části výroku I změnil tak, že nahradil souhlas žalované se smlouvou o bezúplatném převodu pozemků, a to pozemků nacházejících se ve vlastnictví státu v k. ú. a obci Vejprty, okres Vejprty, zapsaných na LV 10002 u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště Chomutov, parc. č. 1309/1, 1388/1, 1600, 1701/1, 2079/1, 2080/1, 2082, 2094, 782/1, 1061/1 a 1063/1, které mají hodnotu 1 289 902,50 Kč, čímž došlo v tomto rozsahu k vypořádání restitučního nároku žalobců, přičemž u a) žalobce došlo k vypořádání jeho nároku co do výše 967 426,90 Kč a u b) žalobce co do výše 322 475,60 Kč (viz výrok II rozsudku odvolacího soudu).
24. Ve zbývajícím rozsahu, a to co do části výroku I ohledně pozemků parc. č. 930, 934/1, 935/1 a 936/1, nacházejících se v k. ú. Sedlec u Radonic, obec Radonice, okres Chomutov, a ve výroku II a výroku IV o nákladech řízení rozsudek zrušil podle § 219a odst. 1 písm. a) o.s.ř. a věc vrátil soudu prvního stupně podle § 221 odst. 1 písm. a) o.s.ř. v tomto rozsahu k dalšímu řízení.
25. Co se týče výroku II rozsudku soudu prvního stupně a jeho zrušení odvolacím soudem, je to proto, že v důsledku rozhodnutí odvolacího soudu o vypořádání nároku b) žalobce v rozsahu nižším, než jaký byl předmětem řízení, pak není dán důvod pro ukládání povinnosti b) žalobci k zaplacení jakékoliv částky na vyrovnání rozdílu, neboť žádné bezdůvodné obohacení

s ohledem na měnící rozhodnutí odvolacího soudu b) žalobci nevzniklo. V této souvislosti však odvolací soud považuje za nutné zmínit, že pokud by nedošlo ke zrušení části rozsudku soudu prvního stupně ve vztahu k pozemkovým parcelám v k. ú. Sedlec u Radonic a bylo by tak potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně v celém výroku I, pak by považoval odvolací soud za správný i výrok II napadeného rozsudku, který koresponduje s judikaturou Nejvyššího soudu správně soudem prvního stupně odkazovanou a námitku žalované uplatněnou v odvolání ve vztahu k přečerpání nároku žalobcem s ohledem na jeho minimální procentuální výši počítanou ve vztahu k celé výši zbývajících neuspokojeného nároku by odvolací soud neshledal důvodnou a i tento výrok II za předpokladu vydání žalobcům všech náhradních pozemků uvedených soudem prvního stupně ve výroku I by byl potvrzen, když náhrada byla správně za použití příslušného koeficientu vypočtena.

26. Zároveň pak rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 3 o.s.ř. o kasaci i nákladového výroku, kdy v novém rozhodnutí soud prvního stupně znovu rozhodne i o nákladech řízení mezi účastníky, jak za řízení před soudem prvního stupně, tak za řízení odvolací. V této souvislosti s ohledem na námitky žalované uplatněné v odvolání ve vztahu k nákladovému výroku je nutno uvést, že v případě rozhodování o nákladech řízení odvolací soud souhlasí s argumentací žalobců potud, že ve vztahu k otázce nákladů řízení je podstatné s ohledem na charakter předmětného řízení, které je řízením o určitém vypořádání vztahu dle § 153 odst. 2 o.s.ř., to, že plný úspěch žalobců ve věci je dán tím, že nárok žalobců na přisouzení náhradních pozemků byl důvodný bez ohledu na to, zda jim byly přisouzeny všechny jimi požadované náhradní pozemky. Avšak pokud jde o stanovení výše náhrady nákladů, respektive výpočet výše odměny za úkon právní služby, zde odvolací soud se ztotožňuje s námitkami žalované, že výše odměny za úkon právní služby se odvíjí od hodnoty pozemků, ohledně kterých bylo žalobcům skutečně vyhověno. A rovněž pak je nutno shledat za způsobilou odvolací námitku žalované ve vztahu k nákladovému výroku i tu, že lze žalobcům přiznat odměnu za úkony právní služby učiněné v daném řízení vedeném pod sp. zn. 4 C 12/2019 od 2. 5. 2019 na základě rozhodnutí vydaného Okresním soudem v Domažlicích pod č. j. 4 C 65/2017-795 ze dne 2. 5. 2019, jímž soud postupem podle § 112 odst. 2 o.s.ř. rozhodl o vyloučení označených pozemků k samostatnému projednání a rozhodnutí, a které následně byly předmětem rozhodování soudu prvního stupně napadeným rozsudkem,

Poučení:

Proti tomuto rozsudku, a to do výroku II, je za splnění podmínek ust. § 237 o.s.ř. přípustné dovolání k Nejvyššímu soudu ČR v Brně ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozsudku odvolacího soudu prostřednictvím soudu prvního stupně.

Proti výrokům I a III dovolání není přípustné.

Plzeň 15. listopadu 2022

JUDr. Marta Havlová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Lamková.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 03.01.2023 a vykonatelnosti dne 03.01.2023.

Připojení doložky provedla Michaela Hrabcová dne 10.01.2023.